

ΑΛΙΣΟΝ ΜΠΕΛΣΑΜ

Ο
ΚΛΕΦΤΗΣ
ΤΩΝ
ΤΑΤΟΥΛΑΣ

ΘΡΙΛΕΡ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Κλέφτης των Τατουάζ**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Tattoo Thief
Από τις Εκδόσεις Trapeze, Λονδίνο 2018
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alison Belsham
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αύγουστος Κορτώ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Alison Belsham, 2018
© Εικόνες εξωφύλλου: Trikona/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2905-2

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2906-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΑΛΙΣΟΝ ΜΠΕΛΣΑΜ

**Ο
ΚΛΕΦΤΗΣ
ΤΩΝ
ΤΑΤΟΥΑΖ**

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

*Εν, δυο, κόβω το ταπουάζι εγώ
Τρία, τέσσερα, γδέρονω κι άλλο, πιο βαθιά
Πέντε, έξι, για του αίματος την έξη
Εφτά, οχτώ, άλλο πλέον δε βαστώ.*

Ξεκολλάω το ποτισμένο με αίμα μπλουζάκι από την πλάτη του αναίσθητου άντρα και αποκαλύπτω ένα θεαματικό τατουάζ. Η φωτοτυπία που βγάζω από την τσέπη μου είναι τσαλακωμένη μα αρκεί για να τη συγκρίνω με την εικόνα στο δέρμα του. Για καλή μου τύχη, το φως του φανοστάτη από τον δρόμο φτάνει ίσα ίσα για να δω ότι τα δύο σχέδια είναι ίδια. Ένα στρογγυλό πολυνησιακό τατού με έντονο μαύρο μελάνι διακοσμεί τον αριστερό ώμο του άντρα, ένα περίτεχνο tribal πρόσωπο που κοιτάει αγριωπά από το κέντρο του. Από τις άκρες του απλώνονται δυο στυλιζαρισμένα φτερά, που το ένα εκτείνεται κατά μήκος της ωμοπλάτης του άντρα, και το άλλο ίσαμε την αριστερή πλευρά του στήθους του. Όλα τους είναι πιτσιλισμένα με αίμα.

Οι εικόνες ταιριάζουν. Ο άντρας είναι ο σωστός.

Έχει ακόμα σφυγμό στον λαιμό του, αλλά είναι αρκετά αδύναμος ώστε να με καθησυχάζει πως δε θα μου δημιουργήσει προβλήματα. Το ουσιώδες είναι να γίνει η δουλειά όσο το σώμα του είναι ακόμα ζεστό. Αν το πτώμα κρυώσει, το δέρμα σκληραίνει και η σάρκα γίνεται άκαμπτη. Αυτό καθιστά τη δουλειά δυσκολότερη και δε με παίρνει να κάνω λάθη. Φυσικά, το να γδάρεις το δέρμα από ένα ζωντανό σώμα σημαίνει πολύ περισσότερο αίμα. Αλλά δε με πειράζει το αίμα.

Το σακιδιό μου κείτεται παραδίπλα· το πέταξα εκεί τη στιγμή που τον τράβηξα μες στους θάμνους. Ήταν αρκετά εύκολο – το παρκάκι ήταν έρημο εκείνη την ώρα. Χρειάστηκε μόνο ένα

χτύπημα στο πίσω μέρος του κρανίου και σωριάστηκε στα γόνατα. Δεν έβγαλε άχνα. Ούτε φασαρία, ούτε αντόπτες μάρτυρες. Ήξερα ότι θ' ακολουθούσε αυτόν τον δρόμο όταν θα έφευγε από το κλαμπ διότι τον είχα παρακολουθήσει να παίρνει τον ίδιο αυτόν δρόμο και στο παρελθόν. Οι άνθρωποι είναι πανηλίθιοι. Δεν υποψιαζόταν το παραμικρό, ούτε καν τη στιγμή που προχωρούσα προς το μέρος του μ' ένα γαλλικό κλειδί σφιγμένο στη γροθιά μου. Δευτερόλεπτα μετά, το αίμα του απλωνόταν στο έδαφος από μια πληγή στον κρόταφο. Το πρώτο βήμα είχε εκτελεστεί καθ' όλα ικανοποιητικά.

Με το που σωριάστηκε, πέρασα τα χέρια μου κάτω από τις μασχάλες του και τον έσυρα όσο πιο γρήγορα μπορούσα κατά μήκος του πλακόστρωτου. Ήθελα τους θάμνους για προπέτασμα, ώστε να μη μας δει κανείς. Είναι βαρύς αλλά έχω δυνατά μπράτσα, και κατάφερα να τον τραβήξω μέσα από το κενό ανάμεσα σε δύο δάφνες.

Η όλη προσπάθεια μ' έκανε να λαχανιάσω. Απλώνω τα χέρια, με τις παλάμες στραμμένες προς τα κάτω. Βλέπω την υποψία ενός τρέμουλου. Σφίγγω τις γροθιές κι έπειτα τις ξεσφίγγω. Και τα δύο χέρια τρεμουλιάζουν σαν πεταλούδες, όπως τρέμει και η καρδιά μου χτυπώντας στα πλευρά μου. Βρίζω σιγανά. Το σταθερό δεξί χέρι είναι ουσιώδες προκειμένου να φέρω εις πέρας την αποστολή μου. Η λύση βρίσκεται σε μια παιϊνή τσέπη του σακιδίου μου. Ένα κουτί ταμπλέτες, ένα μπουκαλάκι νερό. Προπρανολόλη – ο αγαπημένος β-αδρενεργικός ανταγωνιστής των παικτών του μπυλιάρδον. Καταπίνω δύο ταμπλέτες και κλείνω τα μάτια περιμένοντας να επιδράσουν. Όταν ελέγχω ξανά το χέρι μου, το τρέμουλο έχει καταλαγιάσει. Τώρα όλα είναι έτοιμα, μπορώ ν' αρχίσω.

Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, χώνω το χέρι στο σακίδιο και ψάχνω ψηλαφώντας τη θήκη των μαχαριών μου. Η ικανοποίηση με κατακλύζει καθώς τα δάχτυλά μου αγγίζουν το απαλό δέρμα, με το ατσάλι να διαγράφεται από μέσα. Ακόνισα τα μαχαίρια με

τρομερή προσοχή χτες βράδυ. Από διαίσθηση, θα 'λεγε κανείς ότι σήμερα θα 'ταν η επίμαχη μέρα.

Ρίχνω την τυλιγμένη θήκη στην πλάτη του άντρα και λύνω τα κορδόνια. Το δέρμα ξετυλίγεται με μια απαλή μεταλλική κλαγγή, οι λεπίδες παγερές κάτω από τα ακροδάχτυλά μου. Επιλέγω το μαχαίρι με την κοντή λαβή που θα χρησιμοποιήσω για τις πρώτες τομές, οι οποίες θα διαγράφουν το περίγραμμα του δέρματος που θα αφαιρεθεί. Μετά απ' αυτό, για την καθαρτό εκδορά, θα χρησιμοποιήσω ένα μακρύτερο μαχαίρι, με λάμα που κυρτώνει προς τα πίσω. Τα αγοράζω από την Ιαπωνία και κοστίζουν μια περιουσία. Αλλά αξίζουν τον κόπο. Είναι φτιαγμένα με τις ίδιες τεχνικές που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή των σπαθιών των σαμουράι. Το ενισχυμένο ατσάλι μού επιτρέπει να κόβω με ταχύτητα και ακρίβεια, σαν να χαράζω σχέδια από κομμάτια βούτυρο.

Ακουμπώ τα υπόλοιπα μαχαίρια στο έδαφος πλάι στο σώμα του κι ελέγχω πάλι τον σφυγμό του. Πιο αδύναμος από πριν, αλλά είναι ακόμα ζωντανός. Το αίμα αναβλύζει από το κεφάλι του, πιο αργά τώρα. Ήρθε η ώρα για μια γρήγορη, βαθιά δοκιμαστική τομή στον αριστερό του μηρό. Ούτε τινάζεται ούτε ανασαίνει κοφτά. Μόνο μια σταθερή αιμορραγία, σκούρο, γλιστερό αίμα. Ωραία. Δε με παίρνει να κινείται την ώρα που κόβω.

Η στιγμή έφτασε. Κρατώντας το δέρμα τεντωμένο με το ένα χέρι, κάνω την πρώτη τομή. Διατρέχω γρήγορα με τη λεπίδα το δέρμα από την κορυφή του ώμου του κατά μήκος τωνγωνιδών προεξοχών της ωμοπλάτης του, ακολουθώντας το περίγραμμα του σχεδίου. Μια κόκκινη αιμάτινη λουρίδα εμφανίζεται στο κατόπι της λεπίδας μου, ζεστή καθώς κυλάει στα δάχτυλά μου. Κρατάω την ανάσα μου καθώς το μαχαίρι χαράζει τη διαδρομή του, απολαμβάνοντας το ρίγος που ανηφορίζει στη ραχοκοκαλιά μου και την καντή ορμή του αίματος που γεμίζει τα λαγόνια μου.

Ο άντρας θα είναι νεκρός μέχρι να τελειώσω.

Δεν είναι ο πρώτος. Και δε θα είναι ο τελευταίος.

Μάρνι

ΟΙ ΒΕΛΟΝΕΣ ΤΡΥΠΟΥΣΑΝ το δέρμα πιο γρήγορα απ' όσο βλέπει το μάτι, εναποθέτοντας σκούρο μελάνι στο χόριο κι αφήνοντας ένα άνθος από αιμάτινες στάλες να αναβλύζουν στην επιφάνεια. Η Μάρνι Μάλινς σκούπιζε τις σταγόνες του αίματος κάθε τόσο με ένα κομμάτι χαρτί κουζίνας ώστε να βλέπει το περιγράμμα στο μπράτσο του πελάτη της. Μια ιδέα βαζελίνη, κι έπειτα οι βελόνες να τρυπούν και πάλι έντονα τη σάρκα, δημιουργώντας μια νέα μαύρη γραμμή που θα κρατούσε για πάντα. Η αλχημεία του δέρματος και της μελάνης.

Η Μάρνι αποζητούσε καταφύγιο στη δουλειά της, μαγεμένη από τον βόμβο και την απαλή δόνηση του μηχανήματος του τατουάζ στο χέρι της. Ήταν μια πρόσκαιρη απόδραση από τις αναμνήσεις που την κατέτρυχαν, από τα πράγματα που δεν μπορούσε να ξεχάσει ποτέ.

Μαύρο και κόκκινο. Το εντύπωμα που χάραζε στο μαλακό δέρμα. Ο πελάτης της τραβήχτηκε και τινάχτηκε κάτω από την πίεση της κεφαλής με τις βελόνες την ίδια στιγμή που η Μάρνι χρησιμοποιούσε το χέρι με το οποίο σκούπιζε το αίμα για να κρατά το μπράτσο του ακίνητο. Ήξερε απόλυτα τον πόνο που βίωνε. Μήπως δεν είχε υπομείνει και η ίδια πολλές ώρες στην αιχμηρή άκρη ενός μηχανήματος τατουάζ; Τον συμπονούσε, αλ-

λά ήταν το τίμημα που έπρεπε να πληρώσει· μια στιγμή που υπομένεις για κάτι που θα κρατήσει μια ζωή· κάτι που κανείς δεν μπορεί να σου πάρει.

Χρησιμοποίησε τον πήχη της για να μαζέψει μια σκούρα μπούκλα που έπεφτε στο μέτωπό της κι έβρισε χαμηλόφωνα όταν η μπούκλα έπεσε πάλι στα μάτια της. Στρίβοντας τα χείλη για να φυσήξει τα μαλλιά στο πλάι, βούτηξε την κεφαλή με τις επτά βελόνες σ' ένα μικρό κανατάκι με νερό για να αλλάξει το μελάνι από μαύρο σε σκούρο γκρι.

«Μάρνι;»

«Έλα. Πώς πάει, Στιβ;»

Κειτόταν μπρούμυτα στο κρεβάτι του μασάζ. Έστριψε το κεφάλι προς το μέρος της, πεταρίζοντας τα βλέφαρα και μορφάζοντας. «Μπορούμε να κάνουμε ένα διάλειμμα;»

Η Μάρνι έριξε μια ματιά στο ρολόι της. Δούλευε το τατουάζ του επί τρεις ώρες σερί κι άξαφνα συνειδητοποίησε το πιάσιμο στους ώμους της.

«Φυσικά, και βέβαια». Τρεις ώρες ήταν μεγάλη συνεδρία, ακόμα και για τακτικό πελάτη όπως ο Στιβ. «Μια χαρά τα καταφέρνεις, πρωταθλητής σκέτος», πρόσθεσε, αφήνοντας το μηχανήμα στον δίσκο με τα εξαρτήματα πλάι στο σκαμνί της. Πάντα το ίδιο έλεγε στους πελάτες της, ασχέτως του κατά πόσο έδειχναν αντοχή πρωταθλητή ή όχι – κι ο Στιβ, μ' όλα τα τινάγματα και τα μουγκρητά του, μόνο πρωταθλητής δεν ήταν.

Αλλά χρειαζόταν και η ίδια ένα διάλειμμα καθώς είχε αρχίσει να την πιάνει κλειστοφοβία. Πάντα αυτό συνέβαινε στα συνέδρια· τεχνητά φωταγωγημένα περιπτερα, κλεισούρα και θορυβώδη πλήθη. Η απουσία παραθύρων σήμαινε ότι δεν ήξερες κατά πόσο ήταν μέρα ή νύχτα έξω, και η Μάρνι είχε ανάγκη να βλέπει τον ουρανό οπουδήποτε κι αν βρισκόταν. Εδώ μέσα ο αέρας ήταν ζεστός και μύριζε κλεισούρα, η αίσθουσα ασφυκτικά γεμάτη με κορμιά που έκαναν τατουάζ και μ' ένα τσούρμο οφθαλμολόγων που παρατηρούσαν τις βελόνες. Όλα αυτά εί-

χαν ως υπόκρουση εκκωφαντική ροκ μουσική και το αδιάκοπο βουητό των κεφαλών τατουάζ που χάραζαν το ματωμένο δέρμα.

Πήρε μια βαθιά ανάσα, γυρνώντας πέρα-δώθε το κεφάλι κατά μήκος των ώμων της για να χαλαρώσει το πιάσιμο στον αυχένα. Η αψιά μυρωδιά του μελανιού ανάκατη με το αίμα και το αντισηπτικό πλανιόταν στον αέρα. Έβγαλε τα μαύρα λάτεξ γάντια της και τα πέταξε σε μια σακούλα σκουπιδιών. Ο Στιβ τέντωνε και συσπούσε το μπράτσο του, σφίγγοντας και χαλαρώνοντας τη γροθιά του για να επανέλθει η κυκλοφορία του αίματος. Ήταν χλωμότερος απ' ό,τι όταν είχε αρχίσει να φτιάχνει το τατουάζ του.

«Πήγαινε να τοιμπήσεις κάτι. Έλα ξανά σε κάνα μισάωρο».

Η Μάρνι τύλιξε γρήγορα το ματωμένο σχέδιο με μεμβράνη για να μείνει καθαρό, κι έδειξε στον Στιβ προς τα πού βρισκόταν η καφετέρια. Όταν έφυγε, η Μάρνι πέρασε σκουντώντας δεξιά κι αριστερά μέσα από ένα μπουλούκι ανθρώπων στις σκάλες για να φτάσει στο ισόγειο και βγήκε ορμητικά έξω από μια διπλή πόρτα πυρασφάλειας. Ρουφώντας άπληστα στα πνευμόνια της τον κρύο αέρα, συνειδητοποίησε ότι είχε δραπετεύσει στο τσακ. Έγειρε την πλάτη στον κρύο τοιμεντένιο τοίχο, έκλεισε τα μάτια και συγκεντρώθηκε στο να χαλαρώσει από την πίεση, αφήνοντας το βάρος του πλήθους και του κτιρίου να φύγουν από πάνω της και να πάψουν να της πλακώνουν το στήθος.

Άνοιξε τα μάτια και πετάρισε τα βλέφαρα. Την εκτυφλωτική λάμψη του Βασιλικού Περιπτέρου είχε διαδεχτεί τώρα το λαμπερό φως του ήλιου. Γλάροι πετούσαν από πάνω της, κρώζοντας ο ένας στον άλλον, και στο κάτω μέρος του έρημου δρόμου μια λωρίδα θάλασσας στραφάλιζε προκλητικά. Γεύτηκε την αρεμύρα του αέρα με ηδονή κι έπειτα κύρτωσε την πλάτη της ώσπου πόνεσε. Κόκαλα κροτάλιζαν κι έτριζαν με τις κυκλικές κινήσεις των ώμων της. Θέλοντας και μη αναρωτιόταν κατά πόσο είχε παραγεράσει για τη δουλειά του τατουατζή. Μα δεν υπήρχε τίποτε άλλο που μπορούσε να κάνει – και ειλικρινά, τίποτε άλλο

που θα ήθελε να κάνει. Κεντούσε ανθρώπους από τα δεκαοχτώ της, εδώ και δεκαεννιά ατέλειωτα χρόνια, κεντώντας χιλιάδες τετραγωνικά μέτρα δέρματος σ' όλο αυτό το διάστημα.

Χώνοντας ένα χέρι στην τσάντα της για να ελέγξει ότι είχε τσιγάρα, η Μάρνι κίνησε μέσα από τον λαβύρινθο των στενοσόκακων που συνέθεταν το Μπράιτονς Λέινς. Ήταν το τριήμερο της αργίας των τραπεζών και οι τουρίστες κατέκλυζαν τα σοκάκια, μαγνητισμένοι σαν κίσσες από τα βίντατζ κοσμήματα και τις αντικερί, ή χαζεύοντας τις κραυγαλέα πολυτελείς μπουντίκ για το ιδανικό νυφικό ή το τέλειο ζευγάρι δερμάτινα παπούτσια. Όλα τα αγαπημένα της καφέ ήταν φίσκα, αλλά δεν την ένοιαζε. Αυτή τη μέρα προτιμούσε να πάρει τη δόση της σε καφεΐνη σε υπαίθριο χώρο, οπότε βγήκε από το Λέινς στη οδό Νορθ κι έκοψε δρόμο πηγαίνοντας στην καντίνα του Βασιλικού Περίπτερου.

Μια μεγάλη ουρά κόσμου περίμενε μπροστά στο παραθυράκι της καντίνας, που σήμαινε ότι θα αργούσε να επιστρέψει για να συνεχίσει το τατουάζ του Στιβ, αλλά μερικά επιπλέον λεπτά στον καθαρό αέρα άξιζαν τον κόπο. Κοίταξε τον ουρανό. Ένα αχνογάλανο χρώμα –όχι το έντονο γαλάζιο μιας καλοκαιρινής μέρας, αλλά ένα ανοιχτόχρωμο κυανό με μια δόση λιλά–, αραιωμένο από τολύπες νεφών που σκόρπιζαν και ξεθώριαζαν σ' έναν θαμπό γκριζο ορίζοντα που ενωνόταν με τη θάλασσα. Ο τέλειος ουρανός για ένα τριήμερο ανάπαυλας.

«Τι να σου βάλω, γλυκιά μου;»

«Έναν φίλτρον σκέτο. Μεγάλο, παρακαλώ».

«Έγινε».

«Κι ένα μάφιν», πρόσθεσε αφού το σκέφτηκε λίγο. Πεσμένο σάκχαρο. Δεν ήταν η καλύτερη διατροφική επιλογή για έναν διαβητικό, αλλά μπορούσε να προσαρμόσει τη δόση της ινσουλίνης της αργότερα για να το αντισταθμίσει.

Φλύαροι τουρίστες έβγαιναν από το Βασιλικό Περίπτερο, κατάπληκτοι ακόμα μ' αυτά που είχαν αντικρίσει στο εσωτερικό του. Ήταν ένα ανάκτορο τύπου Ντίσνεϊ που είχε χτιστεί τα χρό-

νια της αντιβασιλείας, ένα κτίριο σαν γαμήλια τούρτα με στρόγγυλους τρούλους, αιχμηρούς πυργίσκους κι ανοιχτόχρωμους ζαχαρί στοκαρισμένους τοίχους που πάντα θύμιζαν στη Μάρνι τη Σεχραζάντ και τις *Χίλιες και μία νύχτες*. Είχε ερωτευτεί το μέρος την πρώτη κιόλας μέρα της στο Μπράιτον. Αναστέναξε, ψάχνοντας γύρω της για κάποιο μέρος να καθίσει. Όλα τα παγκάκια ήταν κατειλημμένα, και κόσμος άραζε στο γκαζόν τρώγοντας και πίνοντας, γελώντας και ξαπλώνοντας γαλήνια στη λιακάδα.

Και τότε τον είδε και το στομάχι της σφίχτηκε. Έκανε αμέσως μεταβολή και γύρισε προς το παραθυράκι της καντίνας, ευελπιστώντας ότι δεν την είχε δει. Δεν είχε διάθεση για ανταμώματα με τον άντρα της σήμερα το πρωί. Τον πρώην άντρα της, για να ακριβολογούμε – απρόβλεπτος στην καλύτερη, και πάντα μια δοκιμασία στα ανάκατα αισθήματα που της προξενούσε. Μαζί από τότε που είχαν παντρευτεί στα δεκαοχτώ της, χωρισμένοι τα τελευταία δώδεκα χρόνια, μα δεν περνούσε ποτέ ούτε μια μέρα που να μην τον σκέφτεται. Η κοινή γονεϊκή επιμέλεια περιέπλεκε περαιτέρω μια σχέση για την οποία θα μπορούσε να είχε επινοηθεί ο όρος *σχέση αγάπης-μίσους*.

Διακινδύνευσε μια φευγαλέα ματιά, και είδε τον Τιερί Μάλινς να διασχίζει βιαστικά το γκαζόν με μια φορτισμένη έκφραση να συννεφιάζει την όψη του. Έδειχνε νευρικός, κοιτώντας δεξιά-αριστερά και πίσω του. Τι γύρευε εδώ; Υποτίθεται πως έπρεπε να είναι στην αίθουσα της έκθεσης – ήταν μέλος της οργανωτικής ομάδας.

«Δύο και σαράντα, παρακαλώ».

Η Μάρνι πλήρωσε τον καφέ της, άρπαξε το χαρτονένιο κύπελλο και ξεγλίστρησε στο πλάι στην πέρα άκρη της καντίνας για να αποφύγει να τη δει ο Τιερί. Τα χέρια της έτρεμαν από την αδρεναλίνη καθώς άναβε τσιγάρο. Πώς ήταν δυνατόν ν' ασκεί ακόμα αυτή την επιρροή πάνω της; Ήταν χωρισμένοι περισσότερα χρόνια απ' όσα είχαν περάσει παντρεμένοι, μα εκείνος έμοιαζε ίδιος όπως όταν είχαν πρωτογνωριστεί. Ψηλός και λυ-

γερόκορμος με γοητευτικό πρόσωπο, το σκούρο δέρμα του ακόμα σκουρότερο από τα τατουάζ, που είχαν δώσει το εναρκτήριο λάκτισμα στην ισόβια σαγήνη που της ασκούσε η ζωντανή τέχνη του τατουάζ. Όσο συχνά κι αν προσπαθούσε να τον αποφύγει, ένιωθε την παρουσία του να την ελκύει. Τα είχαν σχεδόν ξαναβρεί καμιά εικοσαριά φορές, ώσπου το ένστικτο της αυτοπροστασίας της είχε πατήσει απότομα φρένο. Αλλά το να ξεπεράσει τη σχέση; Είχε πάψει να ελπίζει. Τράβηξε μια γερή τζούρα από το τσιγάρο της. Καφεΐνη, νικοτίνη, βαθιές ανάσες. Έκλεισε τα μάτια, περιμένοντας οι ουσίες να γίνουν αισθητές.

Έριξε το αποτοσίγαρο στα απομεινάρια του καφέ της κι έψαξε τριγύρω για κανέναν κάδο και εντόπισε έναν πράσινο πλαστικό σκουπιδοτενεκέ στην πίσω γωνία της καντίνας. Σήκωσε το καπάκι πατώντας το πεντάλ με το πόδι και καθώς έριχνε το κύπελλο μέσα ένα σύννεφο σάπιου αέρα την κατέκλυσε. Ήταν μια αποφορά πολύ χειρότερη από τη συνήθη μυρωδιά του σκουπιδοτενεκέ στο πάρκο μια μέρα με ζέστη. Η χολή υψώθηκε στον λαιμό της καθώς κοιτούσε στο σκοτεινό εσωτερικό του κάδου. Και μεμιάς ευχήθηκε να μην είχε κοιτάξει.

Ανάμεσα στα πατικωμένα κουτάκια κόκα κόλας, τις πεταμένες εφημερίδες και τα περιτυλίγματα φαστ φουντ, διέκρινε κάτι. Χλωμά και γυαλιστερά σχήματα που αμέσως έλαβαν τη μορφή ενός μπράτσου, ενός ποδιού, ενός κορμού. Ένα ανθρώπινο σώμα, αναμφίβολα νεκρό. Είδε κάτι να κινείται απότομα – έναν αρουραίο που ροκάνιζε την άκρη μιας σκούρας πληγής. Θορυβημένος από το απότομο φως της μέρας, χάθηκε πάλι μες στα σκουπίδια μ' ένα σκούξιμο.

Η Μάρνι πισωπάτησε, αφήνοντας το καπάκι του κάδου να κλείσει μ' έναν βρόντο.

Και το 'βαλε στα πόδια.

Φράνσις

Ο ΦΡΑΝΣΙΣ ΣΑΛΙΒΑΝ έκλεισε τα μάτια αφήνοντας την όστια της μετάληψης να κολλήσει στον ουρανίσκο του. Προσπάθησε να εστιάσει στο μουρμουρητό των ιεροτελεστών και του ποιμνίου ολόγυρά του, μα το μυαλό του ήταν αλλού.

Επιθεωρητής Φράνσις Σάλιβαν.

Άφησε τις λέξεις να κυλήσουν σιωπηλά στη γλώσσα του. Αυτός θα ήταν ο τίτλος του από αύριο, την πρώτη μέρα στη δουλειά. Η αιφνίδια προαγωγή τον είχε καταστήσει, στα είκοσι εννιά του, τον νεότερο επιθεωρητή στην αστυνομία του Σάσεξ. Ήταν πιο αγχωμένος γι' αυτό απ' ό,τι την πρώτη του μέρα στο γυμνάσιο. Ήταν καλή εξέλιξη, μα τον τρομοκρατούσε. Έδειχνε τρομερή πίστη στο πρόσωπό του εκ μέρους των ανωτέρων του. Σαφώς είχε περάσει τις αναγκαίες εξετάσεις με άριστα. Τα είχε πάει καλά στη συνάντηση με την επιτροπή προαγωγών. Αλλά γιατί να του δώσουν προαγωγή τόσο νωρίς, δοθείσης της σχετικής απειρίας του στη δουλειά; Επειδή ο πατέρας του είχε υπάρξει διάσημος δικηγόρος; Μισούσε τη συγκεκριμένη σκέψη.

Το νέο του αφεντικό, ο γενικός επιθεωρητής Μάρτιν Μπράντσο δεν έδειχνε διόλου ενθουσιασμένος όταν ανακοίνωνε στον Φράνσις την προαγωγή του. Και ούτε τον είχε συγχαρεί. Αυτό έκανε τον Φράνσις να αναρωτιέται κατά πόσο ο Μπράντσο υπο-

στηρίζε ολόψυχα την απόφαση, ή αν απλώς τον είχαν παρασύρει κι εξαναγκάσει τα υπόλοιπα μέλη της επιτροπής.

Το στομάχι του αναδεύτηκε καθώς οι σκέψεις του στράφηκαν στον Ρόρι Μακεί. Τον αρχιφύλακα Ρόρι Μακεί, που είχε χάσει την προαγωγή και τώρα ήταν υφιστάμενός του. Είχε γνωρίσει τον Μακεί την περασμένη βδομάδα. Μια επίσημη σύσταση στο γραφείο του αφεντικού, στη διάρκεια της οποίας ο απείρως πιο πεπειραμένος αρχιφύλακας είχε καταστήσει ξεκάθαρο ότι δεν του γέμιζε το μάτι. Είχε την έκφραση του ανθρώπου που βρήκε μισό σκουλήκι στο μήλο που είχε μόλις δαγκώσει. Ο Φράνσις είχε διατηρήσει την αυτοκυριαρχία του με ευγένεια και κρατώντας αποστάσεις –είχε συναισθήσει τον ρίσκο να προσπαθείς να γίνεις φιλαράκι με τα μέλη της ομάδας σου– αλλά διαισθανόταν ότι η σχέση τους θα ήταν ακανθώδης.

Ο τύπος παρακαλούσε ν' αποτύχει ο Φράνσις. Και ο Φράνσις ήξερε ότι δεν ήταν ο μόνος.

«Το αίμα του Χριστού».

Ο Φράνσις άνοιξε απότομα τα μάτια και ύψωσε το κεφάλι για να λάβει τη μικροσκοπική γουλιά κρασιού από το δισκοπότηρο.

«Αμήν», ψέλλισε.

Έστω.

Μα ήταν άραγε υπερβολικά σύντομα; Στη διάρκεια της διαδικασίας επιλογής είχε παραμείνει ήρεμος κι αισιόδοξος. Οι εξετάσεις ποτέ δεν τον ζόριζαν. Αλλά μήπως η επιτυχία του επί χάρτου δημιουργούσε προσδοκίες που θα έβρισκε δύσκολο να εκπληρώσει στη δουλειά; Οι κίνδυνοι της πρόωρης προαγωγής ήταν θρυλικοί στην αστυνομία. Είχε ακούσει ιστορίες στην καφετέρια, επινοημένες ή και όχι: να τρέχεις προτού μάθεις ακόμα να περπατάς· το να μη φέρνεις αποτελέσματα. Δε θα χρειαζόταν κάποιο καταστροφικό λάθος εκ μέρους του για να καταλήξει στο περιθώριο σ' αυτή τη φάση – αρκούσαν μια δυο δύσκολες υποθέσεις που θα έμεναν ανεξιχνίαστες.

Το άγχος άμβλυνε την απόλαυση του επιτεύγματός του. Επι-

θεωρητής Φράνσις Σάλιβαν. Δεν είχε κλείσει μάτι από τότε που έμαθε τα μαντάτα. Και η αυτοσυγκέντρωση στην οποία θα έπρεπε να επαφίεται είχε εξανεμιστεί. Γαμώτο. Μπορεί να ήταν πρωτάρης, αλλά δεν ήταν ηλίθιος. Τα μέλη της ομάδας που θα αναλάμβανε να διευθύνει δεν πίστευαν ότι μπορούσε να τα καταφέρει. Δεν πίστευαν ότι ήταν έτοιμος για τη θέση του επιθεωρητή. Έπρεπε να τους φέρει με τα νερά του από την πρώτη κιόλας μέρα, στην πρώτη κιόλας υπόθεση. Ειδάλλως, θα αποδεικνυόταν πως είχαν δίκιο. Θα αποτύγχανε. Θα το φρόντιζαν οι ίδιοι. Ο Μπράντσο και ο Μακί θα παρατηρούσαν και θα περίμεναν. Θα έβρισκαν τρόπους να του βάλουν τρικλοποδιά.

Ύψωσε το βλέμμα στην ξυλόγλυπτη μορφή του Χριστού, που κρεμόταν στον σταυρό του πάνω από το ιερό. Ο Υιός του Θεού τον κοίταζε μ' ένα βλέμμα όλο μομφή, και ο Φράνσις χαμήλωσε πάλι βιαστικά τα μάτια. Μουρμούρισε τα βασικά μιας προσευχής, σταυροκοπήθηκε και σηκώθηκε για να επιστρέψει στο στασίδι του, νιώθοντας κάτι σαν επίπληξη που είχε αφαιρεθεί.

Τραγούδησε τον τελευταίο ύμνο μηχανικά, δίχως να αντλεί νόημα από τους στίχους, κι έπειτα γονάτισε για να προσευχηθεί. Εστίασε εκ νέου για κάνα δυο λεπτά στον λόγο για την παρουσία του εδώ, μια σκέψη για τη μητέρα του, μια διαμεσολάβηση για την αδελφή του, μια ευλογία γι' αυτούς που τις φρόντιζαν. Για τον πατέρα του, τίποτα.

Η δόνηση στην τσέπη του παντελονιού του δεν του έδωσε αρκετό χρόνο ώστε να πιάσει το κινητό του προτού ηχήσει η ειδοποίηση. Ένας οξύς ήχος που θαρρείς ακούστηκε δυνατότερος και πιο παρατεταμένος απ' ό,τι συνήθως μες στη σιωπηλή εκκλησία. Κεφάλια γύρισαν και μια γυναίκα έβγαλε έναν συριγμό αποδοκιμασίας. Έσπευσε ψηλαφώντας να βάλει το κινητό του στο αθόρυβο, υψώνοντας τα μάτια προς το μέρος του πατρός Ουίλιαμ.

Ο Φράνσις έσκυψε το κεφάλι με μεταμέλεια, κι έπειτα διάβασε στη ζούλα το γραπτό μήνυμα που είχε λάβει.

Ήταν από τον αρχιφύλακα Μακέι.

Πιάνουμε δουλειά μια μέρα νωρίτερα. Βρέθηκε πτώμα. Κήποι Βασιλικού Περιπτέρου.

Όσο πιο σύντομα του επέτρεπε η αξιοπρέπεια, ο Φράνσις σηκώθηκε από το σπασίδι του και κατευθύνθηκε προς τις ανοιχτές πόρτες στο πίσω μέρος της εκκλησίας. Στο προαύλιο, ο πατήρ Ουίλιαμ σούφρωσε τα χείλη προτού μιλήσει.

«Φράνσις».

«Χίλια συγγνώμη, πάτερ. Νόμιζα ότι το είχα κλείσει».

«Δεν είναι αυτό που με απασχολεί. Μου φάνηκες θορυβημένος καθ' όλη τη διάρκεια της λειτουργίας. Θα ήθελες να μου μιλήσεις γι' αυτό;»

«Θα το 'θελα, ναι», είπε ο Φράνσις. Και το εννοούσε. «Αλλά πρέπει να φύγω. Βρέθηκε ένα πτώμα».

Ο πατήρ Ουίλιαμ έκανε τον σταυρό του μ' ένα χαμηλόφωνο ψέλλισμα, κι έπειτα απόθεσε το χέρι στον πήχη του Φράνσις. «Το κακό αφθονεί στον κόσμο. Ανησυχώ για σένα και για τη δουλειά που κάνεις, Φράνσις. Πάντα βαδίζεις στο χείλος της απόγνωσης».

«Αλλά στην πλευρά της δικαιοσύνης».

«Ο Θεός είναι ο τελικός κριτής, να το θυμάσαι αυτό».

Μια μεσόκοπη γυναίκα σκούνησε τον Φράνσις με τον αγκώνα της. Έκανε κατάχρηση του χρόνου του εφημέριου.

Ο τελικός κριτής. Ο Φράνσις αναμάσησε τη φράση. Στον Παράδεισο, ίσως. Αλλά εδώ, στη Γη, έπρεπε άνθρωποι σαν αυτόν να καταδιώξουν τη μοχθηρία και τις κακές πράξεις των ανθρώπων. Η δουλειά του ήταν να εντοπίζει δολοφόνους και να τους φέρνει ενώπιον της δικαιοσύνης. Ο πρώτος τέτοιος άνθρωπος είχε μόλις εμφανιστεί κι ήταν αποφασισμένος να πετύχει, μα το Θεό.

Και αν δεν επρόκειτο να λάβει βοήθεια εξ ουρανού, θα τα κατάφερνε κι από μόνος του.

**Ένας αστυνομικός στην πρώτη του υπόθεση δολοφονίας.
Μια καλλιτέχνιδα τατουάζ με ένα θανάσιμο μυστικό.
Και ένας διεστραμμένος δολοφόνος που ακονίζει
τις λεπίδες του για να σκοτώσει ξανά...**

Όταν η Μάρνι Μάλινς, καλλιτέχνιδα τατουάζ, ανακαλύπτει ένα παραμορφωμένο πτώμα, ο νεαρός ντετέκτιβ Φράνσις Σάλιβαν θα χρειαστεί τη βοήθειά της. Εκεί έξω τριγυρίζει ένας σίριαλ κίλερ, που αφαιρεί τα τατουάζ από το σώμα των θυμάτων του όσο είναι ακόμη ζωντανοί. Η Μάρνι γνωρίζει πολύ καλά τον κόσμο των τατουάζ, αλλά έχει τους δικούς της προσωπικούς λόγους να μην εμπιστεύεται την αστυνομία. Κι έτσι, όταν ανακαλύπτει τον επόμενο στόχο του δολοφόνου, αντιμετωπίζει και το δίλημμα: θα το πει στον Σάλιβαν ή θα κυνηγήσει μόνη της τον Κλέφτη των Τατουάζ;

Ανατριχιαστικό και ανατρεπτικό μέχρι την τελευταία σελίδα, το πρώτο θρίλερ της Άλισον Μπέλαμ σηματοδοτεί την άφιξη μιας εξαιρετικής νέας φωνής στον χώρο του crime.

Daily Mail

CRIME

www.psichogios.gr/crime

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 21360

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ